

Begyndere. En vordende Kunstner fæstner vel sikrest sit Syn, indøver vel sikrest sin Haand, bevarer vel sikrest sin Ligevægt uforstyrret, med Naturen som nærmeste Foresat. Det er ikke i Kunstens intelligensbearbejdede Virkelighed at det unge Kunstnerøje skal indsamle sit Grundfond af Indtryk, men i Naturens altid umiddelbare, altid Forstaaelsen forventende Virkelighed. Kunst, netop ægte og værdifuld Kunst, der tvinger de stærkeste Vidnesbyrd frem om en Personligheds Øjesyn paa Verden, kan let forvende det endnu kun lidt forsøgte Øje fra at finde sin egen sikrede Iagttagelsesstilling overfor Virkeligheden. Men selvfølgelig bliver man ikke Kunstner alene ved at betragte Naturen, man behøver Kunstens Vejledning for at kunne anvende Kunstens Midler. Den Kunst, af hvilken man saaledes uundgaelig paavirkes i de kunstneriske Læreaar, kan neppe uden Skade for den Kunstnerpersonlighed, der skal danne sig, være Kunst i en af de Former, der er stærkt prægede af Aandens Vilkaarlighed, af menneskelig Abstraktionsevne. Som varsomst, mindst fortrædvoldende Læremester i de umodne Aar maa vel den Art Kunst erkendes, der forholder sig enfoldigst til Naturen, der ydmygt underkaster sig Naturens Overhøjhed, ærbødigt træder tilside, for at den kan tale sit eget Sprog, med andre Ord, den saakaldte Naturalisme. Thi hvad det her gælder om, er jo ikke at faa indbrændt visse anerkendt smukke og straalende Glasurer i et dødt Ler, men om at yde Udviklingsbetingelser for et Slags levende Væsner, der i deres Puppehylstre drømmer om engang at flyve ud med Solens egen Glans genstraalende fra deres Vinger. Den Art Hjælp, disse ufærdige Væsner bedst taaler kommer dem paa nært Hold, er ikke den, der kan give dem den skønneste Ham, men den, der kan lade Støvet urørt paa deres Vinger.

Om den kvindelige Malerkunst i disse dens unge Dage indøver sig i Efterligning af ganske dagligdags Naturkombinationer og lader æstetisk Vragen og fantastisk Adderen og Subtraheren foreløbig ude af Spillet, saa ligger deri dog ingen Ulykesspaadom om, at den kun vil blive en ensidig, kedsommelig Aflægger af Naturalismen, der kun synes fortælle Folk, hvad de véd iforvejen. Den Gang da vi i vor Barndom lærte at stave, skete det jo paa den Maade, at vi atter og atter gentog de samme Lyd ved Synet af de samme Tegn, for at Forbindelsen mellem Lyd og Udseende kunde blive fast og til at lide paa for hele det øvrige Liv. Der var da Ingen, der ængstedes over denne Ensformighed, eller bekymredes for, at denne lidet imponerende Skridtgang fra Ab til Ba, eller fra